

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Marie Kheilová

Scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali žáci 8. ročníku: Kamila Holoubková, Markéta Klapálková, Veronika Skůpová, Marcel Gažík, Matyáš Šilar

Vyučující: Iva Mašková

Škola: 2. ZŠ Bezručova Říčany

My „historici“ z říčanské Bezručovky: Markéta, Kamila, Verča, Marcel a Matyáš jsme se 12. prosince 2018 setkali s Marií Kheilovou. Paní Marie je Markétinou babičkou, a tak natáčení probíhalo v příjemné rodinné atmosféře.

Marie Kheilová, původním jménem Provazníková, se narodila v Sibřině u Říčan v roce 1940.

Matka měla v Praze na Žižkově obchod s mléčnými výrobky, otec provozoval autodopravu.

„Věděla jsem, že moji rodiče dělají věci, za které by mohli být velice tvrdě potrestáni, že prodávali potraviny těm, kterým se prodávat neměly, to jest těm se žlutou hvězdou... Ti lidé tam byli, a pak najednou nebyli...“

Mariin dědeček byl starostou Strašína. V době pražského povstání sídlila v jejich domě elitní jednotka Rudé armády, a tak Marie může vzpomínat na setkání se sovětskými vojáky.

„Každopádně se chovali velice slušně, moje babička měla velkou plácačku, a když je viděla, že se tam mají k tý mý tetě dvacetiletý, tak je bouchala přes záda a oni se smáli a říkali: 'Mamuška spakojno, ničevo...'“

Pak radost z ukončení války vystřídal komunistický převrat a kolektivizace.

„Rozorávaly se meze a odváděl se dobytek ze statků... Babička seděla a modlila se, dědeček seděl, koulely se mu slzy... To JZD se s nimi rozloučilo, mýmu dědečkovi dali 160 korun penze a babičce 70.“

O jejich živobytí se musela postarat rodina, ale ani to nebylo jednoduché.

„Moje máti po nějakých trablech ten obchod zrušila, ale můj otec zase věřil hluboce tomu, že on vydrží, ale ten systém nevydrží, neměl pravdu, protože nakonec ho zabásli a odvezli na Pankrác.“

Jako živnostník a třídní nepřítel byl rok vězněn a zbaven majetku. Marie v té době studovala vysokou školu chemicko-technologickou. I když studium ukončila s výbornými výsledky, pracovní umístěнку dostala tu nejhorší:

„Jednalo se o umístěнку v pohraničí, kde se budovala fabrika. Ta se budovala pomocí trestanců.“

A takto vnímala rok 1968:

„Když se tady objevili ti Rusové, tak jsem si říkala, aha, tak ten slon, kterého jsme šimrali na noze, se konečně našel a teď nás tady akorát zašlapuje.“

Nikdy nevstoupila do KSČ, v práci si ale získala respekt díky svému vzdělání a vysoké profesionalitě.

Po smrti svého muže, který zahynul při autonehodě, vychovávala sama dvě děti, přesto si nikdy na nepřízeň osudu nestěžovala.

„Myslím si, že je důležité s radostí pracovat... Neublížovat jiným, nežít s pocitem viny... Dostát svým povinnostem, i životním povinnostem, a ty někdy bývají kruté. Já jsem pro sebe chtěla v životě být statečná.“

Marie Kheilová zůstala celý život optimistkou. A toho si na ní váží nejen její vnučka.

V audio-reportáži jsme použili židovskou skladbu Jewarechecha, s kterou Ioni vystoupil sbor naší školy na akci Říčanské kameny zmizelých.